

Yildirim împotriva României - 21186/02

Decizia din 20.09.2007 [Secția a III-a]

Art. 1 din Protocolul nr. 7

Art. 1 § 1 din Protocolul nr. 7

Rezident în mod legal

Imposibilitatea de a invoca motivele împotriva unei interdicții de ședere instituite în urma refuzului de intrare pe teritoriu : *Art. 1 din Protocolul nr. 7 inaplicabil*

Reclamantul, cetățean turc, și-a stabilit reședința în România, în timp ce familia sa locuia în Germania. Acesta a beneficiat timp de un an de un permis de ședere pentru a-și desfășura activitățile comerciale, însă nu a cerut prelungirea acestuia. Reclamantul a înființat o societate comercială cu răspundere limitată al cărei sediu a fost stabilit în apartamentul pe care l-a cumpărat. La întoarcerea din Ungaria, reclamantul a declarat că intră în România pentru o noapte, pe pașaport fiindu-i aplicată o viză de intrare. Însă, a doua zi, agenții poliției de frontieră s-au prezentat la apartamentul său și l-au condus la punctul de frontieră. După un interogatoriu, aceștia i-au anulat viza și l-au invitat să părăsească teritoriul român fără a-i acorda vreo justificare. Însă, conform Guvernului, reclamantul s-a prezentat în aceeași zi la punctul de frontieră. Poliția a constatat că reclamantului i-a fost instituită o restricție de intrare și a anulat viza de pe pașaport. Reclamantul nu a contestat această măsură. De la această dată, reclamantului i-a fost refuzată intrarea pe teritoriul României. Ministerul de Interne l-a declarat *persona non grata* și i-a interzis pentru o perioadă de cinci ani șederea pe teritoriul României. Pentru reclamant, măsura luată consta într-o interdicție de a intra pe teritoriul României și legea nu prevedea nicio obligație de întocmire a unor documente oficiale pentru a constata un astfel de refuz. Ordinul ministerului a fost anulat de către curtea de apel. Ministerul a formulat recurs, iar Curtea Supremă de Justiție a admis recursul și a stabilit că statul putea refuza intrarea pe teritoriul României a reclamantului din motive ce țin de securitatea națională. Reclamantul a vândut apartamentul și societatea sa a fost dizolvată.

Inadmisibilă în temeiul art.1 din Protocolul nr.7 - În măsura în care reclamantul nu era rezident pe teritoriul român, acestuia nu i-a fost acordat dreptul de a intra pe acest teritoriu, nefiind însă vorba despre aplicarea unei decizii de expulzare. Reclamantul a beneficiat de un permis de ședere valabil care îi conferea dreptul de reședință pe teritoriul român, însă acesta nu a făcut demersuri pentru prelungirea sa. Or, străinul căruia i-a expirat viza sau permisul de ședere nu poate fi considerat, în principiu, că locuiește în mod legal în țara respectivă. Vizele de scurtă durată de care a beneficiat nu i-au permis să rămână pe teritoriul român mai mult de două luni. Cuvântul „a locui” tinde să excludă din sfera de aplicare a acestui articol pe străinul care nu a făcut obiectul controlului imigrației sau care a fost primit pe teritoriul unui stat în tranzit sau pentru o perioadă scurtă de timp. Astfel, la momentul la care autoritățile române au decis să ia împotriva reclamantului măsura de interdicție a șederii, acesta nu locuia în mod legal în România, dat fiind că nu avea un permis de ședere valabil. În consecință, art. 1 din Protocolul nr. 7 nu este aplicabil în

speță: *incompatibilă* ratione materiae.

Inadmisibilă în temeiul art. 8 – Reclamantul nu avea niciun permis de ședere valabil și nu era titularul unui drept de reședință. În plus, reclamantul nu a avut în România o viață privată reală și efectivă anterior refuzului de a intra pe teritoriul român. Familia sa este domiciliată în Germania unde reclamantul s-a stabilit în mod legal și unde acesta locuiește în continuare. Reclamantul afirmă că singurele legături pe care le are cu România sunt de natură patrimonială, și anume faptul că aici a fondat o societate comercială și că tot aici a cumpărat un apartament pe care l-a vândut ulterior, elemente care nu sunt suficiente să-i permită să obțină un drept de reședință permanentă și să se prevaleze de garanțiile prevăzute de art. 8 : *vădit nefondată*

Inadmisibilă în temeiul art. 2 din Protocolul nr.4 – Această dispoziție garantează numai persoanelor care locuiesc în mod legal pe teritoriul unui stat, fie că sunt sau nu resortisanți, libertatea de a părăsi și de a se întoarce pe teritoriul statului și libertatea de a-și alege neîngrădit reședința. Prin urmare, respectiva dispoziție nu garantează dreptul unui străin de a intra sau de a locui într-o anumită țară și nu este aplicabilă situației unui străin care nu are permis de ședere : *incompatibilă* ratione materiae.

Inadmisibilă în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 - Privitor la imposibilitatea de a beneficia de apartamentul său, reclamantul l-a vândut înainte de luarea măsurii de interdicere a șederii și de a sesiza Curtea cu acest capăt de cerere. Rezultă că reclamantul nu se poate pretinde a avea calitatea de victimă : *vădit nefondată*

Referitor la imposibilitatea de a administra societatea comercială, aceasta din urmă era o societate cu răspundere limitată. Din actele constitutive ale societății reiese că un terț a fost numit în calitate de administrator cu puteri depline. Societatea a continuat să funcționeze chiar și după ce a fost luată măsura ce face obiectul litigiului și a fost dizolvată pe motivul că nu îndeplinea condițiile procedurale prevăzute de lege pentru existența sa. În orice caz, art. 1 din Protocolul nr. 1 nu conferă unui străin care posedă bunuri în altă țară dreptul de a locui permanent pentru a beneficia de proprietatea sa. În plus, măsura în cauză nu a afectat dreptul reclamantului asupra părților sociale sau asupra eventualelor profituri ale societății : *vădit nefondată*